

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko A. H., A. L., Z. K. i M. P.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanych A. L., Z. K. i M. P. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16

I. zasądza solidarnie od pozwanych A. L., Z. K. i M. P. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 34 198,96 złotych (trzydzieści cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres: od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty – w przypadku pozwanych Z. K. i M. P. i od dnia 23 października 2016 roku do dnia zapłaty – w przypadku pozwanej A. L., przy czym ich odpowiedzialność jest solidarna również z odpowiedzialnością pozwanego A. H. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/1;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza solidarnie od pozwanych A. L., Z. K. i M. P. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 5 152,63 złotych (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym ich odpowiedzialność jest solidarna również z odpowiedzialnością pozwanego A. H. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16;

IV. zasądza od powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz pozwanej M. P. kwotę 3 068 złotych (trzy tysiące sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1 335,74 złotych (jeden tysiąc trzysta trzydzieści pięć złotych siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa;

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanej M. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 2 328,83 złotych (dwa tysiące trzysta dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI GC 554/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 grudnia 2016 powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych Z. K., M. P., A. H. i A. L. kwoty 53 814,27 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwot: 1 777,30 złotych za okres od dnia 01 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 4 590,64 złotych za okres od dnia 01 lipca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 12 367,03 złotych za okres od dnia 30 kwietnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 22 711,89 złotych za okres od dnia 01 marca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 581,22 złotych za okres od dnia 31 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 730,78 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 2 187,46 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 330,98 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 184,12 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 141,01 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 122 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 122,14 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 147,74 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 133,59 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 127,53 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 551,65 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 29,03 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 396,01 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 78,41 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 38,01 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 135,79 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, 590,19 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 401,61 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 261,90 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 244,29 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 5,05 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 13,18 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 10,59 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 32,84 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 484,26 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 6,43 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 5,18 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 11,70 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 1,09 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 5,21 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 77,06 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 4,61 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 14,42 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 44,99 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 1,19 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 4,38 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 3,86 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i 19,05 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 49 727,41 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że egzekucja prowadzona przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 okazała się bezskuteczna, wobec czego pozwani ponoszą odpowiedzialność jako członkowie zarządu tej spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana M. P. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że roszczenie jest przedawnione, gdyż powód już w 2013 roku prowadził egzekucję, a nadto do chwili powołania pozwanej na funkcję prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wszczęto co najmniej siedem innych egzekucji komorniczych, zaś w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego znajdowały się wpisy dotyczące ich bezskuteczności. Nadto, pozwana zarzuciła, iż w czasie powstania zobowiązania nie była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., gdyż wpisana została w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 28 kwietnia 2014 roku, zaś powód nie wykazał, że była członkiem zarządu przed tą datą. Niezależnie od powyższego pozwana wskazała, iż pomimo niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości wierzyciel nie poniósł szkody, gdyż przesłanki do ogłoszenia upadłości istniały już, co wynika z opinii biegłego sądowego sporządzonej w toku postępowania karnego, w 2010 roku. Nadto wskazała, że uwolniła się od odpowiedzialności, gdyż została członkiem zarządu w okresie po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji przez komornika sądowego. Tym samym nawet gdyby pozwana złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości nie doszłoby do zaspokojenia wierzycieli w żadnym stopniu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16 (k. 88-89 akt, k. 136-137 akt) pozwana A. L. oraz pozwany Z. K. (k. 136-137 akt, k. 167 akt) wskazali na swoją trudną sytuację materialną, w tym posiadane zadłużenie, wynikającą z nieudanej działalności deweloperskiej prowadzonej w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Nadto pozwana A. L. wskazała, że przestała być współnikiem i członkiem zarządu tego podmiotu z dniem 10 lutego 2011 roku, a zatem przed powstaniem zadłużenia wobec powoda oraz wniosła, aby „sądownie dokonać zajęcia któregoś z lokali na inwestycji w G. W. przy ulicy (...), bo to tych lokali dotyczy kwota opisana w wezwaniu, albowiem to ich właściciele dokonali takiego zadłużenia”.

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 stycznia 2017 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16 wobec jego niezaskarżenia przez pozwanego A. H. uprawomocnił się w stosunku do tego pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 19 maja 2008 roku do dnia 17 lutego 2011 roku oraz w okresie od dnia 05 sierpnia 2013 roku do dnia 10 marca 2014 roku.

odpis uchwały numer 001/08 – k. 289 akt, odpis protokołu w formie aktu notarialnego (rep. A numer (...), notariusz D. E., G.) –k. 290-294 akt, odpis protokołu z nadzwyczajnego zgromadzenia współników z dnia 05 sierpnia 2013 roku – k. 295-298 akt, odpis protokołu z nadzwyczajnego zgromadzenia współników z dnia 10 marca 2014 roku – k. 299-302 akt, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 38-43 akt

Z. K. był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 19 maja 2008 roku do dnia 05 sierpnia 2013 roku.

odpis uchwały numer 001/08 – k. 289 akt, odpis protokołu w formie aktu notarialnego (rep. A numer (...), notariusz D. E., G.) –k. 290-294 akt, odpis protokołu z nadzwyczajnego zgromadzenia współników z dnia 05 sierpnia 2013 roku – k. 295-298 akt, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 38-43 akt

M. P. była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 13 października 2015 roku.

odpis protokołu z nadzwyczajnego zgromadzenia współników z dnia 10 marca 2014 roku – k. 299-302 akt, oświadczenie – k. 104, 305 akt, zawiadomienie – k. 103 akt, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 38-43 akt

A. H. był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 12 grudnia 2011 roku do dnia 27 marca 2012 roku.

niesporne, a nadto: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 38-43 akt

W dniu 08 lutego 2012 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., aby zapłacił na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 49 727,41 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 1 777,30 złotych za okres od dnia 01 września 2011 roku do dnia zapłaty, 4 590,64 złotych za okres od dnia 01 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, 12 367,03 złotych za okres od dnia 30 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty, 22 711,89 złotych za okres od dnia 01 marca 2011 roku do dnia zapłaty, 581,22 złotych za okres od dnia 31 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty, 730,78 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, 2 187,46 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia zapłaty, 330,98 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia zapłaty, 184,12 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, 141,01 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia zapłaty, 122 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, 122,14 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia zapłaty, 147,74 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia zapłaty, 133,59 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, 127,53 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia zapłaty, 551,65 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, 29,03 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia zapłaty, 396,01 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia zapłaty, 78,41 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, 38,01 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia zapłaty, 135,79 złotych za okres od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, 590,19 złotych za okres od dnia 16 marca 2011 roku do dnia zapłaty, 401,61 złotych za okres od dnia 17 maja 2011 roku do dnia zapłaty, 261,90 złotych za okres od dnia 16 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, 244,29 złotych za okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia zapłaty, 5,05 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 13,18 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 10,59 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 32,84 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 484,26 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 6,43 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 5,18 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, 11,70 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 1,09 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 5,21 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 77,06 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 4,61 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 14,42 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 44,99 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 1,19 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 4,38 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, 3,86 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty i 19,05 złotych za okres od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3 039 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniósł sprzeciw (w terminie dwóch tygodni).

Powyższe orzeczenie po jego uprawomocnieniu się zostało opatrzone klauzulą wykonalności w dniu 10 kwietnia 2012 roku.

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wraz z klauzulą wykonalności – k. 129-130 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, umowa kompleksowa – k. 60-61, 78-79 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, faktury – k. 66-70, 82-86, 98-102, 114-118 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, noty odsetkowe – k. 71-73, 87-89, 103-105, 119-122 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, umowa – k. 94-95, 110-111 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, o.w.u. – k. 127-128 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 138 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, postanowienie z dnia 10 kwietnia 2012 roku – k. 141 akt postępowania o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni

W dniu 17 września 2013 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. złożyła do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C. wniosek o wszczęcie egzekucji prowadzonej przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1031337/13 przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie oraz o podjęcie

przez komornika sądowego czynności mających na celu ustalenie majątku dłużnika, z którego może być prowadzona egzekucja.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Km 3307/13 komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C. umorzył przedmiotowe postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji wskazując w uzasadnieniu, że w złożonym wniosku wierzyciel nie wskazał, jak również nie ustalono żadnego majątku, z którego mogłoby nastąpić zaspokojenie roszczeń objętych tytułem wykonawczym.

Odpis postanowienia został doręczony wierzycielowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. w dniu 30 grudnia 2013 roku.

wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1 akt sprawy o sygn. akt Km 3307/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 10 akt sprawy o sygn. akt Km 3307/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C., zajęcie wierzytelności (w tym z rachunków bankowych) – k. 11-11b, 16 akt sprawy o sygn. akt Km 3307/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C., informacja – k. 16 akt sprawy o sygn. akt Km 3307/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C., wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed umorzeniem postępowania wraz z dowodem doręczenia dłużnikowi – k. 23, 23a akt sprawy o sygn. akt Km 3307/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C., postanowienie wraz z dowodem doręczenia wierzycielowi i dłużnikowi – k. 28, 28a, 28b akt sprawy o sygn. akt Km 3307/13 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C.

W rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do marca 2015 roku ujawnione były informacje dotyczące umorzenia egzekucji prowadzonej wobec tego podmiotu z uwagi na fakt, że z egzekucji nie uzyskuje się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych, w sprawach o sygn. akt: Km 2724/11 (wpis z dnia 22 stycznia 2013 roku), Km 2855/12 (wpis z dnia 13 marca 2013 roku), Km 2239/12 (wpis z dnia 05 czerwca 2013 roku), Km 2194/12 (wpis z dnia 19 września 2013 roku), Km 1958/13 (wpis z dnia 05 marca 2014 roku), Km 3307/13 (wpis z dnia 06 marca 2014 roku), Km 1253/12 (wpis z dnia 21 lipca 2014 roku) i Km 135/14 (wpis z dnia 31 grudnia 2014 roku).

odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 38-43 akt

W dniu 16 marca 2015 roku wierzyciel (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. złożył wniosek o wszczęcie i prowadzenie przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D. postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Egzekucja prowadzona była zgodnie z wnioskiem wierzyciela z wierzytelności z wynagrodzenia za pracę i świadczeń emerytalno – rentowych oraz z rachunków bankowych, wszelkich innych wierzytelności przysługujących dłużnikowi oraz wszelkich innych praw majątkowych, po ich ustaleniu.

W dniu 13 maja 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D. przybył na miejsce wskazane jako ówczesna siedziba spółki, ale zastał drzwi zamknięte. W dniu 01 czerwca 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D. w sprawie o sygn. akt Km 585/15 poinformował wierzyciela, że postępowanie egzekucyjne zostanie umorzone, gdyż egzekucja przeciwko dłużnikowi wypadła bezskutecznie, dłużnik nie prowadzi działalności gospodarczej ani nie posiada ruchomości podlegających zajęciu, nie figuruje w ZUS, zaś na rachunkach bankowych dłużnika brak jest środków, a nadto występuje zbieg egzekucji. Zapytania zaś nie doprowadziły do ujawnienia składników majątku dłużnika.

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Km 585/15 komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec (...) spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z uwagi na stwierdzenie bezskuteczności prowadzonej egzekucji w uzasadnieniu wskazując, że nie wskazano ani nie ustalono majątku, z którego mogłoby nastąpić zaspokojenie roszczeń wierzyciela.

Odpis postanowienia został doręczony wierzycielowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. w dniu 01 lipca 2015 roku.

wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1 akt sprawy o sygn. akt Km 585/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 24 akt sprawy o sygn. akt Km 585/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D., protokół – k. 41 akt sprawy o sygn. akt Km 585/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D., wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed umorzeniem postępowania wraz z dowodem doręczenia wierzycielowi – k. 42, 43 akt sprawy o sygn. akt Km 585/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D., postanowienie z dnia 23 czerwca 2015 roku wraz z dowodem doręczenia wierzycielowi – k. 44-45 akt sprawy o sygn. akt Km 585/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D.

Pismami z datą w nagłówku „dnia 27 września 2016 roku” (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wezwał Z. K., A. H., A. L. i M. P. do zapłaty – w terminie 5 dni od otrzymania wezwania – kwoty 49 727,41 złotych tytułem należności głównej wynikającej z prawomocnego i wykonalnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 wraz z odsetkami ustawowymi wyliczonymi na dzień 27 września 2016 roku w łącznej kwocie 30 583,28 złotych, a także kwoty 3 039 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, kwoty 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w egzekucji i kwotę 142,30 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego.

A. L. odebrała przedmiotowe wezwanie w dniu 17 października 2016 roku.

Wezwanie do zapłaty zostało skierowane do Z. K. na adres: (...)-(...) G., ulica (...). Zostało ono zwrócone do nadawcy w dniu 21 października 2016 roku.

wezwanie skierowane do Z. K. wraz z dowodem nadania – k. 44-52 akt, wezwanie skierowane do M. P. wraz z dowodem nadania – k. 53-61 akt, wezwanie skierowane do A. H. wraz z dowodem nadania – k. 62-70 akt, wezwanie skierowane do A. L. wraz z dowodem nadania i odbioru – k. 71-79 akt

Będące podstawą do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 faktury w liczbie 43 dotyczące wymagalnych zobowiązań (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wobec (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. z lat 2010-2011 są wystarczającym potwierdzeniem, że zaprzestanie płacenia długów, niezależnie od przyczyny, miało charakter trwały i nie rokujący na to, że dłużnik w najbliższej przyszłości będzie mógł te wierzycielności zaspokoić.

Powyższe oznacza, że w dniu 17 stycznia 2011 roku zaistniały przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i wniosek taki winien być przez zarząd złożony w ciągu 14 dni.

Dodatkowo w dacie 31 grudnia 2014 roku istniały przesłanki do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z o.o. w G. wynikające z art. 11 ust. 2 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (załącznik numer 2 do opinii), gdzie zobowiązania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wykazane w bilansie przekroczyły wartość jej majątku o kwotę 164.736,38 zł.

Gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w dniu 10 marca 2014 roku, to wierzyciel (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. uzyskałaby zaspokojenie wierzycielności wynikających z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 w prawie takim samym zakresie, jak w przypadku złożenia wniosku we właściwym czasie, tj. w dniu 17 stycznia 2011 roku. Szacowana wartość zaspokojenia

roszczenia dla powoda wynosiłaby dla daty dnia 17 stycznia 2011 roku – 34 198,96 złotych, zaś dla daty dnia 10 marca 2014 roku – 34 247,40 złotych.

opinia biegłego sądowego W. A. – k. 351-360 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. A. – k. 411-414 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. A. – k. 444-446 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także dowody z powyższych dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania oraz pochodzących z akt sprawy o sygn. akt VI GNc 7189/11 Sądu Rejonowego w Gdyni, a także akt sprawy egzekucyjnej o sygn. akt Km 3307/13 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C. i o sygn. akt Km 585/15 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku J. D., których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności i autentyczności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. W szczególności Sąd nie oparł się na nieprawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 listopada 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 121/13 przeciwko oskarżonym m. in. o przestępstwo z art. 586 k.s.h. A. L. i Z. K., mając na uwadze, że Sąd w postępowaniu cywilnym związany jest wyłącznie prawomocnym wyrokiem skazującym, a także, że do znamion tego przestępstwa nie należy skutek w postaci szkody (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 08 stycznia 2013 roku, sygn. akt III KK 117/2012).

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego W. A. sporządzonej w oparciu o akta sprawy, w tym znajdujący się w nich bilans i rachunek zysków i strat, a także opinię sporządzoną przez biegłego sądowego w toku postępowania karnego, będące podstawą do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 faktury w liczbie 43 dotyczące wymagalnych zobowiązań dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wobec wierzyciela (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. z lat 2010-2011 są wystarczającym potwierdzeniem, że zaprzestanie płacenia długów, niezależnie od swej przyczyny, miało charakter trwały i nie rokujący na to, że dłużnik w najbliższej przyszłości będzie mógł te wierzytelności zaspokoić.

Powyzsze oznacza, że w dniu 17 stycznia 2011 roku zaistniały przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i wniosek taki winien być przez członków zarządu złożony w ciągu 14 dni. Dodatkowo w dniu 31 grudnia 2014 roku istniały również przesłanki do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wynikające z art. 11 ust. 2 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (załącznik numer 2 do opinii), gdyż zobowiązania tego podmiotu wykazane w bilansie przekroczyły wartość jej majątku o kwotę 164 736,38 złotych. Nadto biegły sądowy wskazał, że gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w dniu 10 marca 2014 roku, to wierzyciel (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. uzyskałby zaspokojenie wierzytelności wynikających z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 w prawie takim samym zakresie, jak w przypadku złożenia wniosku we właściwym czasie, tj. w dniu 17 stycznia 2011 roku. Szacowana wartość zaspokojenia roszczenia dla powoda wynosiłaby dla daty 17 stycznia 2011 roku – około 34 200 złotych (34 198,96 złotych), zaś dla daty 10 marca 2014 roku – około 34 250 złotych (34 247,40 złotych).

Ustosunkowując się do zastrzeżeń stron, biegły sądowy wskazał, że zarzuty pozwanej M. P. podważają prawidłowość sporządzonych przez zarząd (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. sprawozdań finansowych, przy czym jak wskazał biegły sądowy jego rolą nie jest ocena prawidłowości prowadzenia ksiąg rachunkowych, czy ich rzetelności, oceny tej dokonać mógłby jedynie biegły rewident audytujący spółkę. Jednocześnie biegły sądowy wskazał, że ustawa o rachunkowości nie przewiduje możliwości sporządzenia korekty zatwierdzonego sprawozdania, w związku z tym wszelkie błędy ujawnione po tym terminie powinny być ujęte w księgach rachunkowych roku obrotowego, w

którym uzyskano te informacje. To zaś oznacza, że zapisy dotyczące ewentualnych korekt błędów lat poprzednich powinny zostać zaewidencjonowane w księgach rachunkowych jednostki w chwili ich ujawnienia i odniesione w bilansie po stronie pasywów w kapitałach, przy czym tak skorygowane błędy dotyczące lat poprzednich nie miałyby wpływu na ustalenie czasu wystąpienia przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Nadto biegły sądowy wskazał, że brak jest opublikowanych danych statystycznych potwierdzających średni procent zgłoszeń wierzycieli do mas upadłościowych, stąd też biegły sądowy zastosował wariant pełnego zaspokojenia wierzycieli.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej M. P. zawartych w piśmie z datą w nagłówku „dnia 13 marca 2018 roku” (k. 377-378 akt) oraz w piśmie z datą w nagłówku „dnia 13 marca 2013 roku” (k. 426 akt) biegły sądowy wskazał, że ocena sytuacji finansowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. według stanu na dzień 31 grudnia 2010 roku i na dzień 31 grudnia 2013 roku wynika ze sporządzonych przez zarząd tej spółki bilansów, przy czym bilans sporządzony na dzień 31 grudnia 2013 roku podpisała w dniu 27 czerwca 2014 roku pozwana M. P. potwierdzając tym samym stan finansów (majątek) tej spółki, stąd też wobec braku innych dokumentów, wszystkie obliczenia wykonane przez biegłego sądowego opierają się o wartości wynikające z tego właśnie bilansu, który w zarzutach do opinii kwestionuje sama pozwana M. P.. Biegły sądowy podkreślił, że przy założeniu, że sporządzone przez zarząd spółki sprawozdania finansowe były prawidłowe, to spółka na dzień 31 grudnia 2010 roku i na dzień 31 grudnia 2013 roku powinna była mieć majątek wystarczający, by w części wskazanej przez biegłego sądowego zaspokoić wierzytelność powoda.

Z uwagi na brak dokumentacji księgowej obrazującej stan finansowy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na dzień 10 marca 2014 roku, to jest dzień powołania M. P. do pełnienia funkcji członka zarządu, jak również dokumentacji finansowej przedstawiającej sytuację finansową spółki w okresie od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 10 marca 2014 roku, biegły sądowy nie był w stanie wskazać, jak zmieniała się sytuacja majątkowa spółki w tym czasie, ani określić stanu majątku spółki na dzień 10 marca 2014 roku.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 października 2018 roku” (k. 457 akt) powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wskazał ponownie, że stanowisko biegłego sądowego w zakresie dotyczącym oszacowania kwoty zaspokojenia powoda jest dalekie od doświadczenia życiowego, a wręcz w nim sprzeczne, stąd też powód podtrzymał zarzuty zawarte w piśmie z datą w nagłówku „dnia 05 marca 2018 roku” (k. 366-367 akt), w którym wskazał, że w ocenie powoda wskaźnik zaspokojenia wierzycieli mógłby być wyższy, gdyby biegły sądowy przyjął, że nie wszystkie zobowiązania zostaną zgłoszone przez wierzycieli i znajdą stosunkowe zaspokojenie. Jak wskazał bowiem powód tego rodzaju rozumowanie jest podyktowane praktyką zaczerpniętą z przebiegu postępowań likwidacyjnych, w których co do zasady część wierzycieli nie zgłasza swoich wierzytelności, zaś przyjęte przez biegłego sądowego założenia są idealistyczne i nie spotykane na co dzień.

Odnosząc się w tym miejscu do powyższych zarzutów powoda, wskazać należy, że Sąd w pełni akceptuje przyjętą przez biegłego sądowego metodologię ustalania stopnia zaspokojenia wierzycieli i założenie, że wszyscy wierzyciele (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zgłosiliby swoje wierzytelności w toku postępowania upadłościowego. Ustalenie wskaźnika zaspokojenia wierzycieli ma zawsze charakter hipotetyczny i wobec braku opublikowanych danych statystycznych potwierdzających średni procent zgłoszeń wierzycieli do mas upadłościowych, przyjęcie należy, że biegły sądowy zasadnie zastosował wariant pełnego zaspokojenia wierzycieli. Powyższe zaś powoduje, jako że wymaga to wiedzy specjalistycznej, że brak jest podstaw do określenia samodzielnie przez Sąd wielkości zobowiązań, jakie nie zostaną zgłoszone przez wierzycieli. Takie działanie Sądu byłoby całkowicie dowolne i pozbawione jakichkolwiek podstaw.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 grudnia 2018 roku Sąd oddalił wniosek o sporządzenie opinii uzupełniającej, po uprzednim zwróceniu się przez biegłego sądowego do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. o przedstawienie dokumentacji księgowej za 2014 rok, a także do Sądu Okręgowego w Gdańsku o wypożyczenie opinii księgowej sporządzonej do sprawy o sygn. akt XIV K 121/13 oraz do komorników sądowych

wskazanych w rejestrze przedsiębiorców dotyczącym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako tych, którzy prowadzili bezskuteczne egzekucje o informację, czy ustalili oni jakikolwiek majątek, który mógłby być spieniężony w toku postępowania likwidującego majątek spółki. Sąd miał bowiem na uwadze, że nie jest rolą ani Sądu ani biegłego sądowego poszukiwanie i gromadzenie dokumentacji mającej być przedmiotem badania przez biegłego sądowego, obowiązek wskazania tej dokumentacji i miejsca, w którym się ona znajduje spoczywał niewątpliwie na pozwanej M. P.. Tymczasem pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, poza złożeniem wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, nie wykazała w tym zakresie żadnej inicjatywy, zaś jej zarzut, że biegły sądowy sporządzając opinię nie zwrócił się do przedmiotowej spółki, czy komorników sądowych o dokumentację Sąd potraktował jako wniosek o zwrócenie się do tych podmiotów i uznał za spóźniony po myśli art. 207 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. Natomiast odnośnie opinii księgowej sporządzonej do sprawy o sygn. akt XIV K 121/13 (k. 3202-3218), to wskazać należy, że opinia ta znajduje się w aktach niniejszej sprawy i została uwzględniona przez biegłego sądowego sporządzającego opinię w niniejszej sprawie w oparciu o akta sprawy.

Mając na względzie powyższe, dzieląc w całości założenia i wnioski zawarte przez biegłego sądowego w opinii podstawowej i opiniach uzupełniających, Sąd oparł się na tym środku dowodowym ustalając czas właściwy do złożenia wniosku o ogłoszenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz wysokość poniesionej przez wierzyciela – powoda szkody wskutek jego niezłożenia w tym czasie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych Z. K., M. P., A. H. i A. L. kwoty 53 814,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych wskazanych w pozwie kwot, a także kosztów procesu, swoje roszczenie wywodząc z treści art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Przepisy kodeksu spółek handlowych poprzez nadanie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością osobowości prawnej czynią ją samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Zasadniczo spółka taka sama ponosi pełną odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania, a gwarancją jej wypłacalności powinien być co najmniej kapitał zakładowy jako element majątku spółki. Zasadę tę przełamuje jednak przepis art. 299 k.s.h., który wprowadza osobistą i solidarną odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania kierowanej przez nich spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie bowiem z obowiązującą w chwili powstania wierzytelności powoda treścią art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Cytowany przepis prawa w procesach przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nakłada na powoda obowiązek udowodnienia dwóch przesłanek, a mianowicie: sprawowania przez pozwanego funkcji członka jej zarządu w okresie istnienia zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji wierzytelności przysługującej przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki udowodnienia faktu sprawowania przez pozwanych Z. K., M. P. i A. L. funkcji członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie powstania zobowiązania spółki, jego istnienia i wymagalności, to wskazać należy w pierwszej kolejności, że pozwana A. L. była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 19 maja 2008 roku do dnia 17 lutego 2011 roku oraz w okresie od dnia 05 sierpnia 2013 roku do dnia 10 marca 2014 roku, pozwany Z. K. był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 19 maja 2008 roku do dnia 05 sierpnia 2013 roku, zaś pozwana – M. P. była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 13 października 2015 roku, okoliczności te wynikają wprost z dokumentacji rejestrowej spółki.

Powyższe zaś oznacza, że pozwany Z. K. był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w czasie, gdy zobowiązania te powstały, istniały i stały się wymagalne. Natomiast pozwana A. L. była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w czasie, gdy część tych zobowiązań powstało

(faktury – k. 40, 41, 42, 44, 45, 46, 48, 49, 50, 69, 70, 85, 86, 101, 102, 118 oraz noty odsetkowe – k. 51, 52, 53, 54, 55, 71, 72, 73, 87, 88, 89, 103, 104, 105, 119, 120, 121, 122 akt sprawy o sygn. akt VI GNC 7189/11), a w każdym przypadku – była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w czasie, kiedy zobowiązania te – wymagalne i nieściągalne – istniały. P. M. P. – w czasie pełnienia przez nią funkcji członka zarządu – wszystkie te zobowiązania – jako wymagalne i nieściągalne – istniały.

Mając zaś na uwadze drugą z przesłanek, wskazać należy, że ustalenie przewidzianej w art. 298 § 1 k.h. (obecnie art. 299 § 1 k.s.h.) przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 stycznia 2007 roku, sygn. akt II CSK 417/06). Sposoby ustalenia tej przesłanki odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. wskazuje doktryna i orzecznictwo wymieniając przykładowo przedstawienie postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu bezskuteczności uzyskane nawet przez innego wierzyciela. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd, iż tylko w sytuacji kiedy nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie, można mówić o bezskuteczności egzekucji. Dopóki istnieją jakiegokolwiek realne możliwości efektywnego spieniężenia majątku spółki, należy je wykorzystać dla zaspokojenia swoich należności. Jednakże pamiętać należy, że wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który dochodzi swojego roszczenia przeciw członkom jej zarządu, nie musi wykazać, iż wyczerpał wszystkie możliwe sposoby egzekucji, wystarczy jeżeli jeden ze sposobów egzekucji okazał się bezskutecznym. Dla skutecznego bowiem podważenia mocy dowodowej wynikającej z postanowienia komornika sądowego jako dokumentu urzędowego, to pozwany musi wykazać, że faktycznie albo w dacie prowadzenia egzekucji komorniczej albo na chwilę wyrokowania istniał majątek dłużnej spółki, z którego powód mógłby zaspokoić swoją wierzytelność (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 26 kwietnia 1938 roku (sygn. akt C II 2806/37). Z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się bowiem faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji. Obalenie tego domniemanie obciąża pozwanego, który winien w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie, iż istniał majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 379/16). Pamiętać przy tym jednakże należy, że ocena istnienia majątku spółki, z którego w rozumieniu art. 299 k.s.h. wierzyciel mógłby się zaspokoić, dokonywana jest z punktu widzenia realnego składnika majątkowego umożliwiającego rzeczywiste zaspokojenie strony powodowej, a nie z punktu widzenia składnika bilansowego w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości. W świetle bowiem art. 299 k.s.h. majątek spółki nie może być oceniany jedynie w rozumieniu powyższej ustawy, a poszczególne pozycje bilansu powinny być poddane ocenie w świetle wszystkich dowodów zgromadzonych w procesie w kontekście realnych możliwości zaspokojenia wierzyciela w okresie sprawowania przez daną osobę funkcji w zarządzie spółki (tak Sąd Okręgowy w Krakowie w wyroku z dnia 06 lutego 2015 roku, sygn. akt XII Ga 405/14).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wykazał, że egzekucja przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. była bezskuteczna, zaś pozwani nie zdołali obalić wynikającego z tego dokumentu domniemanie. Powód przedłożył bowiem postanowienie komornika sądowego z dnia 23 czerwca 2015 roku wydane w sprawie o sygn. akt Km 585/15 w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko tej spółce wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNC 7189/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności i żaden z pozwanych nie zdołał obalić domniemanie wynikającego z tego postanowienia jako dokumentu urzędowego. Z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się bowiem faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji. Obalenie tego domniemanie obciąża pozwanego, który winien w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie, iż istniał realny majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 379/16). Wprawdzie pozwana A. L. wniosła, aby „sądownie dokonać zajęcia któregoś z lokali na inwestycji w G. W. przy ulicy (...), bo to tych lokali dotyczy kwota opisana w wezwaniu, albowiem to ich właściciele dokonali takiego zadłużenia”, niemniej jednak nie sposób uznać,

że wykazała ona, że w czasie postępowania egzekucyjnego, czy w czasie toczącego się procesu przedmiotowa spółka była właścicielem wskazywanych nieruchomości, z której możliwe było choćby częściowe zaspokojenie wierzytelności powoda. Nadto, nie mogły odnieść żadnego skutku zarzuty pozwanej, która kwestionowała zobowiązanie spółki podnosząc, że to nie pozwana doprowadziła do zadłużenia wobec powoda, a właściciele lokali w G. W. przy ulicy (...). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, niewyegzekwowane prawomocne orzeczenie zasądzające wierzytelność wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w wiąże sąd z mocy art. 365 § 1 k.p.c., przez co w zakresie prawomocności materialnej tego orzeczenia Sąd w sprawie opartej o art. 299 § 1 k.s.h. musi uznać istnienie zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością względem powoda. Oznacza to, że w sprawie z art. 299 § 1 k.s.h. nie można skutecznie zakwestionować tego zobowiązania, zaś Sąd nie ma możliwości badania, czy określone nim zobowiązanie istnieje, a jeśli tak, to w jakim rozmiarze. Okoliczności te mogą być przedmiotem badania jedynie w postępowaniu wszczętym wniesieniem powództwa przeciwegzekucyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 1997 roku, sygn. akt III CKN 126/97). Tymczasem, w niniejszej sprawie powód przedłożył prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 02 lutego 2012 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni, zaś pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność wzruszenia tego orzeczenia i wyeliminowania go z obrotu prawnego.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwana M. P. podniosła m. in. zarzut przedawnienia roszczenia powoda wskazując, że powód już w 2013 roku prowadził egzekucję wobec spółki – bezskuteczną, a nadto do chwili powołania pozwanej na funkcję prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wszczęto co najmniej siedem innych egzekucji komorniczych, zaś w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego znajdowały się wpisy dotyczące ich bezskuteczności.

Aktualnie nie budzi już wątpliwości charakter odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wynikający z treści art. 299 k.s.h. Zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2008 roku (sygn. akt III CZP 72/08, OSNC 2009/2/20) odpowiedzialność ta ma charakter odszkodowawczy i stanowi szczególny przypadek odpowiedzialności deliktowej ponoszonej na zasadzie winy. W konsekwencji do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przewidziane w treści art. 442¹ k.c. Przewidziany w tym przepisie trzyletni termin przedawnienia biegnie w przypadku roszczenia wywodzonego z art. 299 § 1 k.s.h. od dnia bezskuteczności egzekucji, a ściślej, od chwili gdy jest już oczywiste, że egzekucja będzie bezskuteczna. Zauważyć jednak trzeba, że nie w każdym przypadku można utożsamiać uzyskanie przez wierzyciela wiedzy o niemożności uzyskania zaspokojenia wierzytelności od spółki z powzięciem wiadomości o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z trafnymi poglądami judykatury, ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić bowiem na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, sygn. akt V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129 i z dnia 14 lutego 2003 roku, sygn. akt IV CKN 1779/00, OSNC 2004, nr 5, poz. 76). Przyjąć wobec tego należy, że termin przedawnienia roszczeń wobec członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe.

Jak wynikało z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do września 2013 roku (tj. do okresu, w którym wszczęto postępowanie egzekucyjne wobec przedmiotowej spółki w sprawie o sygn. akt Km 3307/13 na podstawie innego tytułu wykonawczego) ujawnione były informacje dotyczące umorzenia egzekucji prowadzonej wobec tego podmiotu z uwagi na fakt, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych, w sprawach o sygn. akt: Km 2724/11 (wpis z dnia 22 stycznia 2013 roku), Km 2855/12 (wpis z dnia 13 marca 2013 roku), Km 2239/12 (wpis z dnia 05 czerwca 2013 roku). W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, że z chwilą już pierwszego wpisu przedmiotowej wzmianki w rejestrze przedsiębiorców, powód powziął wiedzę, że wyegzekwowanie jakiegokolwiek długu od przedmiotowej spółki jest niemożliwe, stąd brak podstaw do przyjęcia tej daty jako początku biegu terminu przedawnienia. Wskazać bowiem należy, że na podstawie powyższych wpisów w rejestrze przedsiębiorców nie sposób ustalić, w jaki sposób egzekucja była prowadzona, w tym do jakich składników

majątku była skierowana, tym bardziej, że zakres wniosku egzekucyjnego jest w znacznym stopniu determinowany wiedzą wierzyciela o majątku dłużnika, a sama bezskuteczność egzekucji nie musi mieć charakteru trwałego, sytuacja majątkowa, czy finansowa spółki na przestrzeni kilku miesięcy może ulec bowiem zmianie.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko danemu dłużnikowi przez inny podmiot nie oznacza zatem automatycznie, że własnej wierzytelności nie da się ściągnąć, zaś informacje o bezskuteczności innych egzekucji nie mogły mieć znaczenia przesądzającego. Powód jednakże mógł wnioskować o powyższym w oparciu o rezultat własnych czynności. Mając bowiem na uwadze realia analizowanej sprawy przyjąć należało, że świadomość wierzyciela – powoda odnośnie bezskuteczności egzekucji w niniejszej sprawie niewątpliwie zaistniała już wcześniej aniżeli w dacie umorzenia postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Km 585/15 w dniu 23 czerwca 2015 roku (doręczonym powodowi w dniu 01 lipca 2015 roku). Jak wynikało bowiem z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, powód już w dniu 17 września 2013 roku złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku M. C. wniosek o wszczęcie egzekucji prowadzonej przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1031337/13 przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie oraz o podjęcie przez komornika sądowego czynności mających na celu ustalenie majątku dłużnika, z którego może być prowadzona egzekucja. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Km 3307/13 (doręczonym powodowi w dniu 30 grudnia 2013 roku) komornik sądowy umorzył przedmiotowe postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji wskazując w uzasadnieniu, że w złożonym wniosku wierzyciel nie wskazał, jak również nie ustalono żadnego majątku, z którego mogłoby nastąpić zaspokojenie roszczeń objętych tytułem wykonawczym.

Sąd miał również na uwadze, że komornik sądowy pismem z dnia 19 listopada 2013 wezwał powoda do wskazania innego majątku dłużnika, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja w terminie 7 dni, pod rygorem umorzenia postępowania egzekucyjnego informując, że w przeciwnym razie postępowanie zostanie umorzone, jednakże w aktach sprawy o sygn. akt Km 3307/13 brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego zobowiązania powodowi, więc nie sposób uznać, że w tej dacie w związku z upływem terminu określonego przez organ egzekucyjny, wierzyciel miał już niewątpliwie wiedzę o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce.

W oparciu zatem o powyższe, przyjąć należało, że powód świadomość o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia powziął z chwilą doręczenia mu postanowienia o bezskuteczności egzekucji prowadzonej wobec jego dłużnika (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w sprawie o sygn. akt Km 3307/13, a więc z dniem 30 grudnia 2013 roku (bez znaczenia pozostaje okoliczność, że powód prowadził to postępowanie na podstawie innego tytułu wykonawczego) i od tej daty winien być liczony termin przedawnienia roszczenia. Powództwo w niniejszej sprawie wywiedzione zostało w dniu 06 grudnia 2016 roku, a zatem niewątpliwie przed upływem terminu jego przedawnienia.

Podkreślić należy, że specyfika odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a także likwidatorów takiej spółki (zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2010 roku, sygn. akt III CZP 91/09) przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swej należności wobec spółki, nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarcza, że przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie piastowania przez określoną osobę funkcji członka zarządu i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinięcie przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu. Mimo wspomnianej specyfiki tej odpowiedzialności odszkodowawczej należy przyjąć,

że odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. jest sankcją za kierowanie przez zarząd sprawami spółki w sposób niekorzystny dla wierzycieli, który doprowadził do bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań. Ostatecznym zaś przejawem tego nieprawidłowego, nagannego postępowania zarządu jest zaniechanie złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęcia postępowania układowego (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2008 roku, sygn. akt IV CSK 430/07).

Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h., jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (§ 2). Należy przy tym zauważyć, że przepis art. 299 k.s.h. specyficznie reguluje rozkład ciężaru dowodzenia. Występując z roszczeniem przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wierzyciel musi bowiem jedynie przedstawić dowody potwierdzające istnienie przysługującego mu wobec spółki roszczenia w czasie pełnienia funkcji członka zarządu oraz bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce. Wykazanie tych okoliczności stwarza ustawowe domniemanie odpowiedzialności członka zarządu, a zarazem przerzuca na niego ciężar dowodu zaktualizowania się przesłanek egzoneracyjnych zwalniających go z odpowiedzialności, określonych w art. 299 § 2 k.s.h.

Niewątpliwie dla zastosowania przesłanki egzoneracyjnej z art. 299 § 2 k.s.h., a w konsekwencji uwolnienia się członka zarządu spółki od odpowiedzialności za jej zobowiązania, konieczne jest złożenie przez niego wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Wskazać przy tym należy, że z uregulowań zawartych w art. 21 ust. 1 w zw. z art. 10 i art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017, poz. 2344 ze zmianami) – w brzmieniu tych przepisów obowiązujących przez dniem 01 stycznia 2016 roku, jednoznacznie wynika termin, w jakim członkowie zarządu mają obowiązek zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Mianowicie powinni to uczynić nie później niż w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości. Podstawą ogłoszenia upadłości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest zaś niewypłacalność, która zachodzi, gdy spółka nie wykonuje swoich wymaganych zobowiązań pieniężnych albo gdy zobowiązania spółki przekroczą wartość jej majątku, niezależnie od tego, czy na bieżąco wykonuje ona swoje zobowiązania.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 grudnia 2000 roku (sygn. akt I ACa 620/00, OSA 2002/5/33), gdzie wskazano, że „czas właściwy” do zgłoszenia upadłości, o jakim mowa w art. 298 § 2 k.h. (obecnie art. 299 § 2 k.s.h.), to czas w jakim zarząd spółki nie będący w stanie zrealizować zobowiązań względem wszystkich jej wierzycieli, winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, aby w ten sposób chronić zagrożone interesy wszystkich wierzycieli, którzy po ogłoszeniu upadłości mogą liczyć na równomierne zaspokojenie. Jeżeli zatem członek zarządu spółki zgłasza wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, to oznacza, że uczynił ze swej strony wszystko, by nie dopuścić do zaspokajania niektórych wierzycieli ze szkodą dla innych. Właściwy czas na zgłoszenie wniosku o upadłość to więc moment, gdy członek zarządu wie, albo przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że spółka nie jest już w stanie zaspokoić w całości wszystkich wierzycieli, ale w części ma jeszcze takie możliwości, a zatem nie jest jeszcze bankrutem niezdolnym do poniesienia nawet kosztów postępowania upadłościowego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 grudnia 2007 roku, sygn. akt I CSK 313/07).

Podzielając wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego i opiniach uzupełniających wskazać należy, że będące podstawą do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 faktury w liczbie 43 dotyczące wymagalnych zobowiązań (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wobec powoda (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. z lat 2010-2011 są wystarczającym potwierdzeniem, że zaprzestanie płacenia długów, niezależnie od swej przyczyny, miało charakter trwały i nie rokujący na to, że dłużnik w najbliższej przyszłości będzie mógł te wierzytelności zaspokoić. Powyższe zaś oznacza, że w dniu 17 stycznia 2011 roku zaistniały przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i wniosek taki winien być złożony w ciągu 14 dni, czego ówczesny zarząd w osobach m. in. A. L. i Z. K. bezsprzecznie nie uczynił. Jednocześnie pozwana A. L. podnosiła, że przestała być współnikiem (co pozostaje

bez znaczenia dla jej odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h.) i członkiem zarządu tego podmiotu z dniem 10 lutego 2011 roku, a zatem przed powstaniem zadłużenia wobec powoda. Jak jednakże wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, pozwana ta była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w czasie, gdy powstała większa część tych zobowiązań (faktury – k. 40, 41, 42, 44, 45, 46, 48, 49, 50, 69, 70, 85, 86, 101, 102, 118 oraz noty odsetkowe – k. 51, 52, 53, 54, 55, 71, 72, 73, 87, 88, 89, 103, 104, 105, 119, 120, 121, 122 akt sprawy o sygn. akt VI GNc 7189/11), pozostałe zaś istotnie powstały w późniejszym okresie. W ocenie Sądu nie można jednakże utożsamiać sytuacji, w której zobowiązanie powstało w czasie pozwalającym na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości i pozwalającym na podział majątku dłużnej spółki pomiędzy wierzycieli z sytuacją, kiedy zobowiązanie powstało już w czasie kiedy wniosek był spóźniony (pozostałe faktury). W tym przypadku wyłączone powinny być możliwości podważania szkody obejmującej niewyegzekwowane roszczenie. Skoro bowiem zobowiązanie powstało już w stanie postępującej niewypłacalności spółki, to nie może być mowy, aby był to czas właściwy na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości. Niezależnie jednakże od powyższego mając na uwadze, że pozwana A. L. była ponownie członkiem zarządu w okresie od dnia 05 sierpnia 2013 roku do dnia 10 marca 2014 roku, uznać należało, że w każdym przypadku pozwana ta była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w czasie, kiedy zobowiązania te – wymagalne i nieściągalne – istniały. Powyższe dotyczy także pozwanej M. P., przy czym kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwana ta wskazywała, że choć nie złożyła wniosku o ogłoszenie upadłości, to wierzyciel – powód nie poniósł szkody, gdyż podstawy do ogłoszenia upadłości istniały już znacznie wcześniej, a prowadzone egzekucje w latach 2013-2015 były bezskuteczne, co oznacza, że spółka nie dysponowała żadnym majątkiem.

W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że pozwana M. P. po objęciu funkcji członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. była zwolniona ze złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, skoro nadal wobec wierzyciela (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. pozostawały nieuregulowane wymagalne wierzytelności wynikające z 43 faktur, co zdaniem biegłego sądowego, było wystarczającym potwierdzeniem stanu niewypłacalności tej spółki. Sam fakt objęcia przez tę pozwaną funkcji prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w sytuacji, gdy wcześniej istniały przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, nie wyłącza jej odpowiedzialności, pozwana M. P. winna się bowiem była niezwłocznie zapoznać ze stanem finansów spółki i złożyć stosowny wniosek zachowując ustawowy termin 14 dni, tymczasem pozwana wniosku takiego nie złożyła mimo posiadanej wiedzy o istnieniu nakazu zapłaty wobec spółki i niezaspokojeniu wierzytelności z niego wynikającej. Jeżeli dłużnik nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie, a stan uzasadniający ogłoszenie upadłości trwa nadal, to obowiązek złożenia takiego wniosku istnieje przez cały czas niewypłacalności dłużnika (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 kwietnia 2008 roku, sygn. akt V CSK 508/07 oraz Sąd Rejonowy w Tychach w wyroku z dnia 09 lutego 2016 roku, sygn. akt VI GC 835/16).

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 22 marca 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt V ACa 69/13 o szkodzie w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. można mówić wówczas, gdy zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spowodowałoby zaspokojenie wierzyciela w części większej niż w przypadku zaniechania złożenia tego wniosku przez członków zarządu. Rozmiarem szkody będzie różnica pomiędzy tym, co wierzyciel mógł w wyniku wszczętego postępowania upadłościowego uzyskać a rzeczywistym stanem zaspokojenia jego roszczeń, przy czym decydujące znaczenie ma stan majątku spółki w chwili właściwej dla złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego, gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w dniu 17 stycznia 2011 roku, tj. w czasie właściwym w rozumieniu ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017, poz. 2344 ze zmianami) – w brzmieniu tych przepisów obowiązujących przez dniem 01 stycznia 2016 roku, to wierzyciel – powód uzyskałby zaspokojenie wierzytelności wynikających z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 w kwocie 34 198,96 złotych.

A zatem w świetle opinii biegłego sądowego przyjąć należało, że w przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie przez pozwanych, wierzyciel uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności w powyższej kwocie i w tym zakresie właśnie przejawia się wysokość szkody, jaką powód poniósł przez to, że wniosek o ogłoszenie upadłości nie został złożony przez nich w owym właściwym czasie.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że pomiędzy pozwanymi zachodziło w sprawie współuczestnictwo materialne, ale nie konieczne, każdy z pozwanych działał więc w procesie wyłącznie we własnym imieniu, zaś zarzuty i czynności jednego współuczestnika nie wywierały skutków wobec pozostałych oraz, że ani pozwana A. L., ani pozwany Z. K. nie podnosili zarzutu braku szkody, czy szkody w mniejszym rozmiarze. Mimo tego przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego, z którego wynikało, że w przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, wierzyciel – powód uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności w kwocie 34 198,96 złotych, spowodował, że domniemanie wysokości szkody (w wysokości niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania) zostało obalone, a więc również i w odniesieniu do tych pozwanych, skutkiem czego ich odpowiedzialność uległa ograniczeniu do tej właśnie kwoty.

Nie ma także wątpliwości, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje także zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonych z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2006 roku, sygn. akt III CZP 118/06, LEX numer 203871), co wynika z charakteru odpowiedzialności członków zarządu wobec wierzycieli spółki. Przy czym niezaspokojonemu w postępowaniu egzekucyjnym wierzycielowi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przysługują od członków zarządu odpowiadających na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. odsetki na podstawie art. 481 k.c. za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 299 § 1 k.s.h. Odsetek przysługujących na podstawie art. 481 k.c. nie można jednakże utożsamiać z odsetkami za zwłokę lub opóźnienie w nieterminowym uiszczeniu długu przez samą spółkę. Przysługujące na podstawie art. 481 k.c. odsetki mogą być dochodzone przez wierzyciela spółki od członków jej zarządu za ich opóźnienie, tj. od dnia wymagalności tego odszkodowania (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2011 r., III CSK 228/10, LEX nr 1027183). Ustalenie daty, od której należą się wierzycielowi spółki od członków zarządu odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego na podstawie art. 481 k.c. od kwoty odszkodowania z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 299 k.s.h. powinno nastąpić więc z uwzględnieniem unormowania art. 455 k.c. Ponieważ termin wykonania tego zobowiązania nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to powinno ono zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do jego wykonania. Zatem przewidziane w art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego przez członków zarządu należą się od chwili wymagalności roszczenia ustalonej stosownie do art. 455 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku, sygn. akt IV CKN 793/00). Niezasadne zatem było domaganie się przez powoda od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h. odsetek według dat wymagalności określonych wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku.

Na marginesie wskazać należy, że odsetki należne od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. naliczone zgodnie z treścią nakazu zapłaty, mogłyby zostać uwzględnione tylko w ramach odszkodowania przewidzianego w art. 299 k.s.h. po ich kapitalizacji i doliczeniu do sumy należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty. Jednakże powód tych odsetek nie skapitalizował, stąd też zgłoszonego przez powoda żądania dotyczącego odsetek nie można było traktować jako mieszczącego się w żądaniu zapłaty kwoty odszkodowania na podstawie art. 299 k.s.h.

Wierzycielowi należą się zatem odsetki od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. od chwili jego wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 k.c. Stosownie do tego przepisu wynikające z art. 299 § 1 k.s.h. roszczenie odszkodowawcze staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 06 grudnia 2013 roku, sygn. akt V ACa 483/13).

Skoro powód pismami z datą w nagłówku „dnia 27 września 2016 roku” wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 49 727,41 złotych tytułem należności głównej wynikającej z prawomocnego i wykonalnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 lutego 2012 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 7189/11 wraz z odsetkami ustawowymi wyliczonymi na dzień 27 września 2016 roku w łącznej kwocie 30 583,28 złotych, a także kwoty 3 039 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, kwoty 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w egzekucji i kwotę 142,30 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego, to uwzględniając wyznaczony okres 5 dni na dokonanie zapłaty uznać należało, że pozwana A. L. (która odebrała wezwanie w dniu 17 października 2016 roku) popadła w opóźnienie od dnia 23 października 2016 roku i od tego dnia wierzycielowi – powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie (a nie odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych – odszkodowanie nie jest bowiem transakcją handlową). Natomiast w przypadku pozwanej M. P. (co do której nie przedłożono dowodu doręczenia przesyłki) uznać należało, uwzględniając także obrót pocztowy (okres tygodnia) i wyznaczony termin do zapłaty, a więc łącznie 12 dni, że pozwana ta popadła w opóźnienie od dnia 09 października 2016 roku i od tego dnia wierzycielowi – powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie (a nie odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych – odszkodowanie nie jest bowiem transakcją handlową).

W odniesieniu natomiast do pozwanego Z. K., to wskazać należy, że wezwanie do zapłaty zostało skierowane do tego pozwanego zostało zwrócone do nadawcy w dniu 21 października 2016 roku, przy czym jak wynika z akt niniejszej sprawy – po raz pierwszy awizowano przedmiotową przesyłkę w dniu 03 października 2016 roku. W razie zaś zwrotu niedostarczonej przesyłki, za chwilę złożenia oświadczenia należy uznać moment, w którym korespondencja mogła i powinna być doręczona drugiej stronie. Będzie więc to dzień, w którym po raz pierwszy próbowano doręczyć przesyłkę pod właściwym adresem, data taka będzie zwykle uwidoczniła na zwróconej przesyłce w postaci odpowiedniej adnotacji doręczyciela. W niniejszej sprawie jak wynika z przedłożonego dowodu „potwierdzenie odbioru” (k. 52 akt) przesyłka zawierająca wezwanie pozwanego do zapłaty została po raz pierwszy awizowana w dniu w dniu 03 października 2016 roku i dzień ten uznać należy za moment, w którym pozwany mógł zapoznać się z treścią przedmiotowego wezwania, a zatem – uwzględniając wyznaczony termin zapłaty wynoszący 5 dni – pozwany ten popadł w opóźnienie od dnia 09 października 2016 roku i od tego dnia wierzycielowi – powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie (a nie odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych – odszkodowanie nie jest bowiem transakcją handlową).

Mając na uwadze powyższe rozważania i uznając powództwo za zasadne w części, Sąd na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. zasądził solidarnie od pozwanych A. L., Z. K. i M. P. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 34 198,96 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres: od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty w przypadku pozwanych Z. K. i M. P. oraz od dnia 23 października 2016 roku do dnia zapłaty w przypadku pozwanej A. L., przy czym ich odpowiedzialność jest solidarna również z odpowiedzialnością pozwanego A. H. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16.

Uznając zaś dalej idące powództwo za niezasadne, Sąd w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 4a i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) w zw. z art. 117 k.c. w zw. z art. 442¹ k.c. stosowanych a contrario powództwo w pozostałym zakresie oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 63,55%, a pozwani A. L., Z. K. i M. P. w 36,45%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 8 108 złotych (opłata sądowa od pozwu – 2 691 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 5 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Pozwani A. L. i Z. K. nie ponieśli żadnych kosztów.

Koszty poniesione przez pozwaną M. P. wyniosły 8 417 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 5 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 3 000 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 5 152,63 złotych (63,55% z kwoty 8 108 złotych), zaś pozwanej M. P. – w kwocie 3 068 złotych (36,55% z kwoty 8 417 złotych).

Wobec powyższego Sąd w punkcie trzecim wyroku na podstawie powyższych regulacji zasądził solidarnie od pozwanych A. L., Z. K. i M. P. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 5 152,63 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym ich odpowiedzialność jest solidarna również z odpowiedzialnością pozwanego A. H. wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 02 stycznia 2017 roku wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 5862/16, zaś w punkcie czwartym wyroku – zasądził od powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz pozwanej M. P. kwotę 3 068 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie piątym i szóstym sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał ściągnąć odpowiednio od powoda i pozwanej M. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwoty 1 335,74 złotych i 2 328,83 złotych tytułem zwrotu wynagrodzenia biegłego sądowego w części nie pokrytej zaliczką (tj. w kwocie 3 664,57 złotych), a tymczasowo wypłaconego ze środków Skarbu Państwa.

Wynagrodzenie biegłego sądowego w niniejszej sprawie wyniosło bowiem łącznie kwotę 6 664,57 złotych (postanowienie z dnia 08 marca 2018 roku odnośnie kwoty 3 715,65 złotych, postanowienie z dnia 04 lipca 2018 roku odnośnie kwoty 1 474,46 złotych oraz postanowienie z dnia 10 listopada 2018 roku odnośnie kwoty 1 474,46 złotych), z czego kwotę 3 000 złotych wypłacono z zaliczki uiszczonej przez pozwaną M. P., zaś pozostałą część wynagrodzenia – tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 13 stycznia 2019 roku